

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. Ловеч, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, V СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА**

при участието на секретаря **ПРЕСЛАВА СТ. ДИЧКОВА**
като разглежда докладваното от **ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА** Гражданско дело
№ 20214310101706 по описа за 2021 година

Производството е образувано въз основа на искова молба от Ц. ЦВ. Б., с адрес: гр. Ловеч, ул.*****, ИВ. В. З., с адрес: гр. Ловеч, ул.*****, М. Г. ЦВ., с адрес: с. Лисец, ул.*****, ИСКР. Т. АБ., с адрес: гр. Ловеч, ул.***** и В. К. В., с адрес: гр. Ловеч, ул. *****, всички чрез С.П. С.– адвокат от АК – Ловеч, с адрес: гр. Ловеч, ул.***** против Областен управител на Област Ловеч, с адрес: гр. Ловеч, ул. Търговска“№43.

Ищците излагат в исковата молба, че са наследници по закон на Ц. И. З. – б.ж. на с. Лисец, починал на 14.12.1971 г.

Наведени са твърдения, че с Решение № 39 от 04.07.2000 г. на ОСЗ – гр. Ловеч е възстановено правото на собственост на наследниците на Ц. И. З. върху отнети гори и земи от горски фонд, които са комасирани в един имот по КККР на с. Лисец, общ.- Ловеч с идентификатор № 43829.231.25 с площ от 6.600 дка. Посочва се, че Агенция „Пътна инфраструктура“ към МРРБ на основание чл.34б ал.2 от ЗДС във вр.с чл.61 т АПК е уведомила П. Х. З. – майка на И.В. З. / вече покойница/ с писмо изх. № 94-00-5947/08.08.2019 г., че за горепосочения имот е постановено решение № 508/26.08.2019 г. на Министерски съвет за отчуждаване на имоти и части от имоти - частна собственост за държавна нужда за изграждане на обект: АМ „Хемус“, участък 122+260 до м.139+340, включително пътен възел „Плевен“ в землището на с.Каленик, общ. Угърчин землищата на с. Лисец, с.Баховица и с. Славяни, общ. Ловеч, както и землището на с. Николаево и с.Бохот, общ. Плевен. Към писмото е приложено цитираното решение, като в приложението са описани засегнатите имоти и квадратури, като се установява, че от имота на ищците се отчуждават за АМ „Хемус“ 3.264 дка.

Твърди се, че ответникът АПИ чрез Областен управител – Ловеч е финализирайл процедурата по отчуждаването, което според ишците е видно от скица на поземлен имот № 15 – 1076474 от 26.11.2019 г., издадена от СГКК – Ловеч, в която е посочено, че част от имота им вече е включена в имот с идентификатор № 43829.231.284 по КККР на с. Лисец, общ. Ловеч, записан на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Ишците твърдят, че въпреки че магистралата се строи върху имота им и че процедурата се счита финализирана с отразяването върху горепосочената скица като собственик на част от имота им Агенция „Пътна инфраструктура“, до настоящия момент не им е изплатено определеното обезщетение за частта от отчуждения имот. Вместо да получат припадащото им се обезщетение като наследници на Ц. И. З., получили от Областен управител – Ловеч писмо с изх. № ДС-04-45/1/ от 31.03.2020 г., в което им се поставят неизпълними условия, неразписани в нормативните документи. Считат, че писмото е с абсурдно съдържание от юридическа гледна точка в частта, с която ги уведомяват, че за да им преведат дължащата се сума трябва да представят изрични пълномощни от всички наследници на Ц. З. или нотариално заверен протокол за разпределение на обезщетението, сключен и подписан от всички наследници, за да продължи процедурата по изплащане на дължащото им се обезщетение. Отбелязват, че в Закона за държавната собственост изрично е посочено, че имотът се смята за отчужден от момента, в който бъде преведено обезщетението по сметка на правоимащите – чл.39, ал.1, т.1 от ЗДС. Навеждат довод, че Закона за наследството ясно разписва правата на всеки един от наследниците върху собствения имот, така че при наличие на актуално удостоверение за наследници няма пречка да бъде определена дължащата им се сума.

Ишците считат, че в конкретния случай намира приложение нормата на чл.39, ал.1, т.1 от ЗДС, а не нормата на чл.39, ал.5 от ЗДС, тъй като е посочена конкретна сметка в изпълнение на разпорежданията на ЗДС. Твърдят, че по преписката няма данни за съществуващ съдебен спор между наследниците, а и те в качеството на такива, няма как да декларират отрицателни факти. Въпреки това декларирали, че не им е известен спор за правото върху дължимата сума за отчуждения им имот или за права върху отчуждения имот като заявяват, че към настоящия момент не участват в такъв спор. При условия, че няма данни за наличието на спорове между сънаследниците на Ц. З., считат, че няма причина да не им бъде изплатена припадащата им се част от обезщетението съобразно правата им по Закона за наследството върху отчуждения им имот.

Ишците излагат, че Ц. И. З. е имал две деца – Ц. З. и И. Ц.в З.. Наследници на Ц. З. са ишцата Ц. ЦВ. Б. и И. Ц.в Ц.в, поради което на тях от определеното обезщетение на стойност 4800 лв. се полагат по 1200 лева.

Що се отнася до наследниците на И. Ц.в З., то той има две деца от първи брак – В. И.ов З. и И.ка И.ова А.. Наследници на В. З. са ишца ИВ. В. З. и И.ка И.ова А.. Последната е направила отказ от наследството, останало от В. И.ов З., за установяването на което е представено удостоверение изх.№ 274/11.02.2021 г. на РС – Ловеч.

С оглед на гореизложеното ишците считат, че ИВ. В. З. би следвало да получи 800 лв.

от дължащото се обезщетение за отчуждената гора, а наследниците на И.ка И.ова А. – снаха ѝ ИСКР. Т. АБ. и внука ѝ В.К. Вълчен следва да получат по 400 лева от горепосоченото обезщетение.

Ишците посочват, че И. Ц.в З. е имал и втора съпруга – С. И. З., която няма деца от брака си с И.З., но е починала и оставила за свои наследници шест деца, които имат за живи наследници лица, подробно описани в удостоверението за наследници, от които само М. Г. ЦВ. е ищца, на която се дължи сумата от 133,33 лв от определеното обезщетение съобразно наследствения ѝ дял от отчуждената гора.

В петитумната част е изведено искане съдът да постанови решение, с което да осъди Областен управител Ловеч да заплати на Ц. ЦВ. Б. 1200 лв, на ИВ. В. З. 800 лв, на ИСКР. Т. АБ. 400 лв, на В. К. В. 400 лв. и на М. Г. ЦВ. 133.33 лв, представляващи дължащото им се обезщетение за отчужден недвижим имот с решение № 508/26.08.2019 г. на Министерски съвет, в частта му отнасяща се до ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, находящ се в землището на с. Лисец, общ. Ловеч с идентифиикатор № 43829.231.25 по КККР на с. Лисец, от който се отчуждават за АМ „Хемус“ 3.264 дка от 6.600 дка ведно с дължащата се лихва за забава за периода от 26.08.2019 г. до датата на завеждане на исковата молба, както и ведно със законната лихва върху горепосочените сума, считано от датата на завеждане на иска до окончателното им изплащане.

Претендирани са и разноските по делото.

В подкрепа на исковата си претенция ищецът представя писмени доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът Областен управител на област Ловеч е депозирал писмен отговор, в който е изразил становището си по допустимостта и основателността на предявения иск. Моли искът да бъде оставен без разглеждане като недопустим, поради липса на правен интерес, тъй като не оспорва правото им да получат обезщетение за отчуждения им имот. В случай, че съдът приеме искът за допустим, моли да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, по подробно изложени съображения. Изтъква, че общата компетентност на областния управител е регламентирана в чл.31 от Закона за администрацията и в нея не влиза правомощие за установяване и преценка на граждански права и правоотношения, каквито са дяловете на съсобствениците в общия имот. В случай, че не може да се постигне споразумение между наследниците, административният орган е длъжен да зачете силата на съдебно решение на граждански съд, с което се установяват правата на лицата. Заявява, че на ИВ. В. З. не е отказано от страна на Областен управител на област Ловеч да му бъде изплатено обезщетение, а е търсено уточняване на собствеността и доказване правата върху нея. Позовава се на чл.39а, ал.2 от ЗДС, според който собственикът на отчужденият имот или неговите правоприемници доказват правото си да получат определено обезщетение пред областния управител, като твърди, че в случая тази цел не е постигната с приложените към заявлението документи. Заявява, че Областна администрация Ловеч не оспорва правото на г-н З. да получи обезщетение, но поддържа, че няма право да определя дяловете на съсобствениците на

отчуждения имот и респективно дължимото обезщетение на всеки от тях. Подчертава, че при представянето на надлежна информация относно дяловете на съсобствениците дължимото обезщетение ще бъде изплатено в законоустановените срокове.

Ищците Ц. ЦВ. Б., ИВ. В. З., М. Г. ЦВ., ИСКР. Т. АБ. и В.К. Въчев не вземат лично участие в процеса, представляват се от договорно упълномощен представител - адв. С.С.. Поддържа предявения иск и моли същият, като основателен и доказан, да бъде уважен в претендирания размер. Подробни съображения са изложени в хода на устните състезания.

Ответникът Областен управител – Ловеч се представлява от Гл.юрисконсулт Дора Стоянова. Оспорва иска и моли като неоснователен и недоказан да бъде отхвърлен. Счита, че е извън компетентността на областния управител да установява квоти за съсобственост. Подчертава, че от страна на областния управител не е отказано изплащането на обезщетение, а е търсено уточняване на собствеността и доказване правата върху нея.

Съдът като съобрази становището на страните, приложените към делото писмени доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото не е спорно, а и от представеното удостоверение за наследници с изх. № 104/03.08.2021 г. на Община – Ловеч, Кметство – с. Лисец се установява, че ищците Ц. ЦВ. Б., ИВ. В. З., М. Г. ЦВ., ИСКР. Т. АБ. и В.К. Въчев са наследници по закон на Ц. И. З., починал на 14.12.1971 г.

Установява се, че с Решение № 39 от 04.07.2000 г. на Общинска служба по земеделие – гр. Ловеч на наследниците на Ц. И. З. – б.ж. на с.Лисец, общ.Ловеч е възстановено правото на собственост върху гори и земи от горския фонд, които са комасирани в един имот – имот № 231025 по картата на възстановената собственост за землището на с. Лисец, общ Ловеч с площ 6.600 дка, представляващ Залесена горска територия, находящ се в местността „Соват Бурино“. Съгласно действащата КKKP, одобрени със Заповед РД – 18-42/18.03.2008 г. на Изп.директор на АГKK имотът съставлява ПИ с идентификатор 43829.231.25.

С писмо изх.№ 94-00-5947/28.08.2019 г. Агенция „Пътна инфраструктура“ е уведомила ищеца Пъца Христова Забунска / майка на ищеца ИВ. В. З./, че на основание чл.34б, ал.2 от Закона за държавната собственост, във връзка с чл.61 от АПК, за имот с идентификатор 43829.231.25, землище на с. Лисец е постановено Решение № 508/26.08.26.08.2019 г. на Министерски съвет за отчуждаване на имоти и части от имоти – частна собственост за държавна нужда за изграждане на обект: АМ „Хемус“, участък от км 122+260 до км 139+340, вкл. пътен възел „Плевен“, в землището на с. Каленик, общ. Угърчин, землищата на с. Лисец, с.Баховица и с. Славяни, общ. Ловеч, както и землищата на с. Николаево и с. Бохот, общ. Плевен. Към писмото е приложено копие от горепосоченото решение, от което е видно, че от имот с идентификатор 43829.231.25 се отчуждават за АМ „Хемус“ 3,264 дка.

Видно от скица на ПИ № 15-1075515-26.11.2019 г. по КKKP след отчуждаването му

имотът съставлява ПИ с идентификатор 43829.231.284, с площ 3264 кв.м., предназначение на територията: Горска, трайно ползване: Друг вид дървопроизводителна гора, предходен идентификатор: 43829.231.25, номер по предходен план: 231025 . Като собственик на имота е посочена Агенция „Пътна инфраструктура“, на основание Решение № 508 от 26.08.2019 г., издаден от Министерски съвет.

Страните не спорят, че по отношение на имотите, за които отчуждителният акт е влязъл в законна сила, но собствениците не са потърсили обезщетенията си в АПИ, паричното обезщетение за област Ловеч е преведено по сметка на Областен управител на област Ловеч. Установява се, че за отчуждения имот, собственост на наследниците на Ц. И. З. е определено обезщетение в размер на 4 820 лв.

Във връзка с подадено от ищеца ИВ. В. З. заявление с вх. № ДС-04-45/17.12.2019 г. относно изплащане на обезщетение по отчуждителната процедура за обект АМ „Хемус“, Областна администрация – Ловеч е изпратила писмо с дата 31.03.2020 г., с което З. е уведомен, че е констатирана липса на изискуеми документи, без чието наличие не може да се изплати предвиденото обезщетение за имот с идентификатор № 43829.231.25, от който е отчужден имот с идентификатор 43823.231.284. Посочено е, че според приложеното към заявлението удостоверение за наследници, издадено от Кмета на Община – Ловеч наследодателят Ц. И. З. има 20 наследника, докато в подадените документи е обективизирана волята на трима от двадесетте наследника. На З. е указано да представи изрични пълномощни от останалите 17 наследника или нотариално заверен протокол за разпределение на обезщетението, сключен между и подписан от всички наследници.

По делото не е спорно, че към момента припадащото се на всеки от ищите обезщетение не е преведено по посочената от всеки от тях банкова сметка.

С предявения осъдителен иск ищите Ц. ЦВ. Б., ИВ. В. З., М. Г. ЦВ., ИСКР. Т. АБ. и В.К. Вълчев са претендирали заплащане на дължащото им се обезщетение за отчуждения недвижим имот с решение № 508/26.08.2019 г. на Министерски съвет, в частта му отнасяща се до Поземлен имот с идентификатор № 43829.231.284 в землището на с. Лисец, съответстващо на припадащата им се част от обезщетението съобразно правата им по Закона за наследството.

Предявяването на иск само от някои от наследниците срещу трети на съсобствеността лица в случая е допустимо, като конституирането на останалите наследници като ищци зависи единствено от тяхното усмотрение и не е условие за допустимост на процеса. Такова условие би било налице, ако се касае за задължително другарство, което е налице само в изрично предвидените от закона случаи или когато естеството на спора го налага /съдебна делба, разпределение ползването на съсобствен имот, иск за изкупуване по чл.33, ал.2 от ЗС/, като в тези хипотези съдът е задължен служебно да следи за участието на всички задължителни другари. В практиката си ВКС е възприел разбирането, че със задължителното необходимо другарство се ограничава правото на иск, защото при отказ на задължителния другар да се присъедини като ищец към първоначалния ищец по делото, то не би могло да продължи своя ход и той не би могъл да получи исканата защита на своето

право. Именно затова задължителното необходимо другарство е уредено като изключение само в изрично предвидените от закона случаи, между които настоящият не попада. Настоящият състав приема, че в конкретния случай, петимата ищци като наследници на починалия титуляр на правото, се явяват обикновени другари, като всеки от тях има самостоятелно материално-правно положение по заявената претенция.

При предявяването на иска ищите се позовават на разпоредбата на чл.39, ал.1, т.1 от ЗДС. Съгласно посочената разпоредба, решението на Министерския съвет и заповедта на областния управител влизат в сила и имотът се смята за отчужден, когато не са обжалвани и паричното обезщетение, определено в решението на Министерския съвет или в заповедта на областния управител, е преведено по сметка на правоимащите лица, а при липса на посочена сметка – по реда на ал.5. Съгласно ал.5, към която препраща цитираният текст, обезщетението, определено в решението на МС по чл.34а, ал.2 или в заповедта на областния управител по чл.34а, ал.2, се внася от инвеститора на обекта в търговска банка по сметка на областния управител, когато съществува спор между няколко лица за правото върху дължимата сума или за права върху отчуждения имот, като в този случай банката изплаща сумата на лицето, което установи правата си по съдебен ред. Имотът се смята отчужден от датата, на която инвеститорът преведе по сметка на областния управител обезщетението, определено в решението по чл.34а, ал.1 или в заповедта по чл.34а, ал.2.

В конкретния случай по делото са налице безспорни данни, че отчуждителният акт е влязъл в сила по отношение на правоимащите на-ци на Ц. И. З., като определеното с решението на МС парично обезщетение не е било обжалвано от тях. Наред с това, всеки от ищите е посочил банкова сметка, по която да бъде преведено следващото му се обезщетение.

По делото е безспорно, че Агенция пътна инфраструктура е превела по сметка на областен управител Ловеч цялата сума за дължимите обезщетения на собствениците на отчуждените имоти, засегнати от инфраструктурния обект, за които отчуждителният акт е влязъл в сила, между които по т.46 от Приложение №1 към акта на МС е включен и имота на наследниците на Ц. И. З., за който е определено обезщетение в размер на 4 800лв. След превеждане на сумата всички последващи действия по обезщетяване на собствениците, вкл. преценката дали и на кого да бъде изплатено обезщетението са възложени от закона на областния управител.

В постъпилия отговор на исковата молба от Областен управител Ловеч изрично е заявено, че Областна администрация не оспорва правото на ищите да получат обезщетение, но същевременно отрича да разполага с право да определя дяловете на съсобствениците на отчуждения имот и респективно дължимото обезщетение на всеки един от тях, което предполага преценка на граждански права и правоотношения, каквито са квотите на съсобствениците в общия имот. Горното е обосновало правния интерес на ищите от предявяване на настоящия иск, чрез който да установят своите права по съдебен ред с оглед изплащане на обезщетението.

В конкретния случай общият наследодател Ц. И. З. е починал на 14.12.1971 г., поради което кръгът от наследници и правата им в имуществената общност следва да се определят съгласно правилата на глава втора от действащия ЗНасл. Видно от приложеното удостоверение за наследници на Община – Ловеч, наследодателят е оставил след своята смърт като законни наследници двама сина Ц. Ц.в З. и И. Ц.в З. , които съгласно чл.5, ал.1 от ЗНасл. са наследили в равни части, като всяко едно от тях получава по 1/2 ид.част от наследството, или по 2400 лв. от определеното обезщетение.

Ц. Ц.в З. е починал на 24.02.1987 г, като припадащата му се 1/2 ид.част от наследството е преминала върху неговите две деца – ищцата Ц. ЦВ. Б. и сина му И. Ц.в Боев. Следователно, с оглед определеното при отчуждаването обезщетение, на всеки от посочените наследници се полагат по 1200.00лв. или на ищцата Ц.Б. следва да бъде изплатено обезщетение в такъв размер от Областен управител – Ловеч.

Другият син на общия наследодател - И. Ц.в З. е починал на 02.02.1989 г., като припадащата му се част от обезщетението в това коляно, възлизаща на 2400 лв. ще следва да се разпредели между неговите наследници съобразно правата им по закон. Видно от приложеното удостоверение за наследници, същият е имал две деца от първия си брак – В. И.ов З. /поч.09.06.1998 г./ и дъщеря И.ка И.ова А. /поч.06.09.1988 г./, както и съпруга от втори брак С. И. З..

В. И.ов З. е починал на 09.06.1998 г., като е оставил за свои наследници дъщеря и син – П. И. А. и ИВ. В. З.. По делото са ангажирани доказателства – удостоверение с Изх.№ 274/11.02.2021 г. на РС - Ловеч, от които се установява, че П. И. А. се е отказала от наследството, останало след смъртта на наследодателя й В. И.ов З., като отказа й е вписан в особената книга на съда под № 11/11.02.2021 г. С оглед направения отказ от наследството, то съгласно нормата на чл.53 от ЗНасл., частта на отреклата се от наследство П. И. А. част уголемява дела на останалите наследници от същия ред, в случая на ищеца ИВ. В. З.. Отказът от наследство е произвел действие от откриване на наследството, като се счита, че отреклият се от наследство никога не е придобивал правата, включени в наследството, т.е. няма качеството наследник. При това положение в настоящия случай ищеца ИВ. В. З. следва да получи сумата от 800.00лв. от определеното обезщетение.

И.ка И.ова А. е починала на 06.09.1988 г, като припадащата й се част от обезщетението, възлизаща на сумата от 800.00лв. ще следва да се разпредели по равно между нейните наследници – ищите ИСКР. Т. АБ. и В. К. В. или всеки от тях ще следва да получи обезщетение в размер на 400.00лв.

Установява се, че преживялата съпруга от втория брак на И. Ц.в З., а именно С. И. З. е починала на 23.03.2003 г. Дватама с наследодателя не са имали деца, но съгласно удостоверението за наследници след своята смърт същата е оставила за свои наследници шест деца, между които се разпределя нейната припадаща се част от дължимото обезщетение в размер на 800.00лв. или по 133,33 лв. В рамките на настоящия процес претенция за заплащане на обезщетение е заявила само една от наследничките й, а именно дъщеря й М. Г. ЦВ., на която следва да се изплати обезщетение в посочения размер на

133,33 лв., съобразно наследствения дял.

С оглед на изложеното по-горе съдът намира, че предявените от сънаследниците Ц. ЦВ. Б., ИВ. В. З., М. Г. ЦВ., ИСКР. Т. АБ. и В.К. Въчев субективно съединени иски за заплащане на суми в посочения в по-горе размер, представляващи дължащото им се обезщетение за отчужден недвижим имот се явява основателен и доказан в пълния претендиран размер, като ответникът Областен управител – Ловеч следва да бъде осъден да заплати горните суми ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска /03.09.2021 г./ до окончателното им изплащане.

По разноските:

С оглед изхода на процеса, на основание чл.78, ал.1 от ГПК в полза на ищите следва да се присъдят направените по делото разноски по производството в общ размер на 455.35 лв, от които: 117.35 лв. –внесена държавна такса и 338.00 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно Договор за правна защита и съдействие от 23.08.2021 г.

Мотивиран от горните съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ НА ОБЛАСТ – ЛОВЕЧ, с адрес: гр. Ловеч, ул.“Търговска“№43 ДА ЗАПЛАТИ на всеки един от ищите суми, както следва:

на Ц. ЦВ. Б., с ЕГН*****, с адрес: гр. Ловеч, ул.***** – сумата от 1200.00лв. / хиляда и двеста лева/, на ИВ. В. З., с ЕГН *****, с адрес: гр. Ловеч, ул.***** – сумата 800.00лв. /осемстотин лева/, на ИСКР. Т. АБ., с ЕГН *****, с адрес: гр. Ловеч, ул.***** – сумата от 400.00лв. /четирисотин лева/, на В. К. В., с ЕГН *****, с адрес: гр. Ловеч, ул.***** – сумата от 400.00лв. / четирисотин лева/ и на М. Г. ЦВ., с ЕГН *****, с адрес: с. Лисец, общ. Ловеч, ул.***** – сумата от 133,33 лв. /сто тридесет и три лева и 33ст/,

представляващи дължащото им се обезщетение за отчужден недвижим имот с решение № 508/26.08.2019 г. на Министерски съвет, в частта му отнасяща се до ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, находящ се в землището на с.Лисец, общ. Ловеч с идентификатор № 43829.231.25 по КККР на с.Лисец от който се отчуждават за АМ“Хемус“ 3,264 дка от 6,600 дка, ведно със законната лихва върху горните суми от датата на завеждане на иска /03.09.2021 г./ до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ НА ОБЛАСТ – ЛОВЕЧ, с адрес: гр. Ловеч, ул.“Търговска“№43 ДА ЗАПЛАТИ на Ц. ЦВ. Б., с ЕГН*****, с адрес: гр. Ловеч, ул.“Иларион Ловчански“ №14, ИВ. В. З., с ЕГН *****, с адрес: гр. Ловеч, ул.*****, ИСКР. Т. АБ., с ЕГН *****, с адрес: гр. Ловеч, ул.*****, В. К. В., с ЕГН *****, с адрес: гр. Ловеч, ул.***** и М. Г. ЦВ., с ЕГН *****, с адрес: с. Лисец, общ. Ловеч, ул.***** сумата от 455,35 лв. / четирисотин петдесет и пет лева и 35ст/.– разноски по делото.

Съгласно чл.259, ал.1 от ГПК решението подлежи на обжалване пред Ловешкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл.7, ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните по делото.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____